

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 sierpnia 2012 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodnicząca: Sędzia SR del. Danuta Brejtkopf

Protokolant: Protokolant sądowy - stażysta Piotr Holyś

po rozpoznaniu w dniu 30 sierpnia 2012 r. w Warszawie na rozprawie
sprawy z powództwa Stowarzyszenia Na Rzecz Podnoszenia Świadomości
Konsumenckiej „EXECUTIO IURIS” w Katowicach
przeciwko Adamowi Romańczukowi prowadzącemu działalność gospodarczą pod
nazwą Modelmania Adam Romańczuk w Gdańsku
o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

- I. uznaje za niedozwolone i zakazuje Adamowi Romańczukowi prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Modelmania Adam Romańczuk w Gdańsku stosowania w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca umowy o treści: „modelmania.com.pl nie odpowiada za opóźnienia w dostawie spowodowane niewywiązaniem się przez firmy kurierskie z umów obsługi przewozowej i pocztowej”;
- II. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Kasy Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem opłaty sądowej od pozwu.
- III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 360,00zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

IV. zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt pozwanego.

XVII AmC 1926/12

Uzasadnienie

Powód wniósł o uznanie za niedozwolone postanowień wzorca umowy stosowanych przez pozwanego w brzmieniu: *„modelmania.com.pl nie odpowiada za opóźnienia w dostawie spowodowane niewywiązaniem się przez firmy kurierskie z umów obsługi przewozowej i pocztowej.”*

Powód stwierdził, iż Pozwany jest właścicielem sklepu internetowego „**modelmania.com.pl**”, którego regulamin stanowi wzorzec umowy. Regulamin ten zawiera postanowienie, które stosownie do treści art. 385³ pkt 21 K.C. jest niedozwolonym postanowieniem umownym.

Powód stwierdził, iż Rejestr Postanowień Wzorców Umowy Uznanych za Niedozwolone zawiera wskazaną powyżej klauzulę w brzmieniu zbliżonym. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2008 r., III CZP 80/08 (OSNC 2009, nr 9, poz. 118), zgodnie z którą rozszerzona prawomocność wyroku uwzględniającego powództwo o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone nie wyłącza możliwości wytoczenia powództwa przez tego samego lub innego powoda przeciwko innemu przedsiębiorcy, nie biorącemu udziału w postępowaniu, w którym zapadł wyrok, stosującemu takie same lub podobne postanowienia wzorca, jak wpisane do rejestru, Sąd Najwyższy wyjaśnił, że należy wykluczyć uznanie, iż moc wiążąca wyroku i powaga rzeczy osądzonej może rozciągać się na podobne lub nawet takie same postanowienia stosowane przez innego przedsiębiorcę w innym wzorcu

Pozwany uznał powództwo oraz wniósł, na podstawie art. 101 ustawy Kodeks postępowania cywilnego z dnia 17 listopada 1964 r. (Dz. U. Nr 43, poz. 296) o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych od powoda na rzecz pozwanego, ewentualnie nie obciążanie pozwanego kosztami postępowania.

Pozwany stwierdził, iż po otrzymaniu odpisu pozwu niezwłocznie usunął przedmiotowy zapis z regulaminu.

Pozwany nie dał powodu do wytoczenia sprawy, tym samym zastosowanie winien znaleźć art. 101 kpc. Z okoliczności sprawy wynika, iż celem powoda nie jest dbałość o praworządność i zabezpieczenie interesów konsumentów, ale osiąganie dochodu (w postaci kosztów zastępstwa procesowego) kosztem przedsiębiorców, wobec których powinno się stosować wyższe kryteria znajomości prawa niż od konsumentów, ale nie należy oczekiwać, iż swą codzienną pracę zaczynać będą od sprawdzania orzecznictwa w zakresie klauzul abuzywnych. Powyższe podejrzania o czystość intencji powoda potwierdza fakt, iż działanie przedmiotowego Stowarzyszenia jest dość szeroko opisywane w internecie - jest nawet założona strona internetowa pokrzywdzonych przedsiębiorców, którym powód wytoczył sprawy sądowe.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył co następuje.

Kwestionowaną klauzulę uznać należy za abuzywną jako wypełniającą dyspozycję art.385/3 pkt. 21 kc, uzależniając odpowiedzialność kontrahenta konsumenta od wykonania zobowiązań przez osoby, przy pomocy których kontrahent konsumenta wykonuje swoje zobowiązanie.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego w zakresie kosztów postępowania bowiem, stosownie do Uchwały Sądu Najwyższego z dn. 7 października 2008r (sygn. III CZP 80/08) powód był uprawniony do wytoczenia nin. powództwa a sąd uznał kwestionowaną klauzulę za niedozwoloną (art. 479/41 kpc.).

Mając pow. na uwadze orzeczono jak w sentencji.

O kosztach orzeczono stosownie do art.98 i 99 kpc oraz art. 479/44 § 2 kpc.

Publikację prawomocnego wyroku zarządzono na mocy art. 479/44 § 1 kpc.